

SVĚTLO

21. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

23. KVĚTNA 2004

Z obsahu:

Kristus prvorozený mezi vzkříšenými

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
5. 5. 2004
- strana 2 -

Nanebevstoupení Páně - strana 4 -

Zůstaneme bez - božní? Biskup Georg Eder - strana 5 -

Maria v životě papeže Bernard Balayan - strana 6 -

Manželství - společenství života a lásky Pastýřský list biskupa Viktora Galeone ze Saint Augustine, Florida USA - strana 8 -

Přirozená regulace porodnosti Z projevu Svatého otce Jana Pavla II. k účastníkům Mezinárodního kongresu - strana 11 -

Matka Marie Elekta - strana 12 -

Pojem oběť je klíčovým pojmem k přežití národa Homilie Mons. Josefa Hrdličky při oslavě svátku sv. Jana Sarkandra - strana 14 -

Nanebevstoupení, Perugino (1445-1523), Lione, Museo di Belle Arti

Kristus prvorozený mezi vzkříšenými

Původ kantika

Vyslechli jsme obdivuhodný christologický hymnus z listu Kolosanům. Liturgie nešpor ho předkládá po všechny čtyři týdny, ve kterých se rozvíjí, nabízí ho věřícím jako kantikum a představuje ho tak znovu v šatu, který snad měl tento text od svého vzniku. Mnozí badatelé se totiž domnívají, že hymnus může být citací zpěvu církvi v Malé Asii, který Pavel vložil do listu adresovaného křesťanskému společenství v Kolosách, tehdy kvetoucímu a lidnatému městu.

Apoštol totiž nikdy nezavítal do tohoto centra Frýgie, krajiny v dnešním Turecku. Místní církev tu založil jeden jeho žák původem z této země, Epafras. Objevuje se v závěru listu spolu s evangelistou Lukášem, „milovaným lékařem“, jak ho svatý Pavel nazývá (4,4), a s další osobností, „Barnabášovým bratrance“ (4,10), což je snad homonymum Barnabášova a Pavlova druha (srov. Sk 12,25; 13,5.13), který se pak stal evangelistou.

Protože budeme mít příležitost vrátit se znovu a několikrát k tomuto kanticu, spokojíme se nyní s tím, že vám nabídneme celkový pohled a připomeneme duchovní komentář zpracovaný slovutným církevním Otcem svatým Janem Zlatoústým, (IV. stol. po Kr.), slavným řečníkem a cařihradským biskupem. V hymnu se vynořuje velkolepá postava Krista, Pána vesmíru. Jako božská tvůrčí Moudrost oslavovaná ve Starém zákoně (srov. Př 8,22–31), *on je dříve zrozený než celé tvorstvo, v něm bylo všechno stvořeno*, ano, *všechno je stvořeno skrze něho a pro něho* (Kol 1,16–17).

Velkolepé dílo stvoření

Vyhlašuje se tedy ve vesmíru transcendentní plán, který Bůh uskutečňuje skrze dílo svého Syna. Oznamuje ho také Prolog Ja-

nova evangelia, když tvrdí, že *všechny věci povstaly skrze Slovo a bez něho nepovstalo nic z toho, co povstalo* (Jan 1,3). Také hmotita se svou energií, život a světlo nesou stopu Božího slova, *jeho milovaného Syna* (Kol 1,13). Zjevení Nového zákona vrhá nové světlo na slova starozákonního mudrce, který hlásal, že *z velikosti a krásy stvoření lze analogií poznat původce* (Mdr 13,5).

Ještě větší dílo vykoupění

Kantikum listu Kolosanům představuje jinou Kristovu funkci: On je také Pánem dějin a spasitel, která se zjevuje v Církvi (srov. Kol 1,18) a naplňuje se *krví prolitou na kříži* (v. 20), která je pramenem pokoje a harmonie pro celé dějiny lidstva.

Být poznamenán účinnou Kristovou přítomností není pro nás jen vnějším horizontem, ný-

brž je to také zcela specifická skutečnost lidského tvora, totiž dějin. Dějiny nejsou zvláště slepých iracionálních sil, ale dokonce i v hříchu a ve zlu jsou díky Kristovu dílu vedeny a orientovány k naplnění. A tak skrze Kristův Kříž celá skutečnost bude *smířena* s Otcem (srov. v. 20).

Hymnus tímto způsobem načrtl úžasný obraz vesmíru a dějin a vyzývá nás k důvěře. Nejsme neužitečné zrno prachu, rozptýlené bez smyslu v prostoru a v čase, ale jsme součástí moudrého plánu, který vytryskl z Otcovy lásky.

Boží bezúplatnost

Jak jsme oznámili, předáme nyní slovo svatému Janu Zlatoústému, aby on korunoval naši úvahu. Ve svém komentáři k listu Kolosanům se široce zastavu-

je u tohoto kantika. Na začátku zdůrazňuje bezúplatnost Božího daru, který *nás uschoopil k účasti na dědictví věřících ve světě* (v. 12). Proč je nazývá „účasť“, ptá se Zlatoústý. „Aby nám ukázal, že nikdo nemůže dosáhnout království vlastními skutky. Také zde jako jinde účast má význam – štěstí. Nikdo neprojevuje takové chování, aby si zasloužil království, ale všechno je Pánův dar. Proto říká: *Když jste udělali všechno, řekněte: Jsme služebníci neužiteční, co jsme měli udělat, jsme udělali*“ (PG 62, 312).

Tato velkodušná a mocná bezúplatnost se vyjevuje ještě více, když čteme, že skrze Krista byly stvořeny všechny věci (srov. Kol 1,16). „Na něm závisí podstata všech věcí“ – vysvětluje biskup – „nejen že jim dal přejít od nebytí k bytí, ale také je udržuje, neboť kdyby byly vyňaty z jeho prozřetelnosti, zahynuly by a rozplynuly se... Závisí na něm, takže pouze přiklonit se k němu je postačující, aby je udržoval a posiloval“ (PG 62, 319).

Tím spíše je znamením nezištné lásky to, co Kristus koná pro Církev, jejíž je Hlavou. V tomto bodě (srov. v. 18) – vysvětluje Zlatoústý – „když apoštol mluvil o Kristově důstojnosti, mluvil také o jeho lásce k lidem: *On je hlava těla, to je Církev*, a chce tak ukázat své důvěrné spojení s námi. On totiž, který je v takové výši a tak všechny převyšuje, spojuje se s těmi, kteří jsou úplně dole“ (PG 62, 320).

Bolletino Vaticano 5. 5. 2004
Mezitimulky redakce Světla

EDITORIAL

Tím, že Otec poslal na svět svého Syna, uskutečnil něco, co se může z lidského pohledu jevit jako absurdum typu hranatý kruh. Spojuje se v něm něco, co se nám lidem jeví jako neslučitelné – nejvyšší svrchovanost a dokonalá a bezvýhradná poslušnost: Bůh se stává služebníkem. Je to jeho podstatný, opakovaně zdůrazňovaný, až do konce dovedený celoživotní postoj. Tato skutečnost by měla od základu změnit naše smýšlení. Stav podřízenosti, kterého se tak bojíme a kterému se všemožně vyhýbáme, přestává být díky Božímu Synu něčím opovrhovaným, degradujícím a dostává se mu přímo božského posvěcení a povýšení k nejvyššímu stupni důstojnosti. Ježíš to také tak výslovně hodnotí: Kdo přijme tak dokonalou podřízenost jako já, toho budu milovat já i můj Otec a budeme v něm přebývat. K dokonalému spoje-

ní s Bohem tedy neslouží žádné zvláštní meditační techniky ani cviky importované z orientální oblasti, ale následování Krista v podřízenosti.

„Zachovávat jeho slovo“ je stav duše, která žije v hlubokém přesvědčení, že nic není lepšího než to, co chce a jak to chce Bůh. To je pro toho, kdo miluje Pána, jediné zalíbení, které dokonale nahrazuje všechna ostatní zalíbení. Veškerá proměnlivost vlastních nálad, módních zálib a trendů jde stranou. Nepřekonatelná síla tohoto jediného zalíbení je v lásce: pravý Kristův učedník nemá žádný jiný důvod k „zachovávatí jeho slova“ než ten, že miluje toho, který k nám sestoupil, aby nás tomu naučil svou poslušností. Kdo to nedělá, nemiluje. Je naprosto vyloučeno „milovat“ ho nějakým svým vlastním způsobem. Milovat po svém znamená totéž

Pokračování na str. 11

Žízeň po živé vodě

Zamyšlení nad liturgickými
texty dnešní neděle

Ne jako svět dává, já vám dávám

K dnešnímu setkání tě Pán zve jako ke studnici živé vody. Máš-li opravdovou žízeň po pravdě, dostaneš ji zadarmo. Nemysli proto na nic jiného a pospěš k prameni živého Božího slova.

Místem setkání je opět Večeřadlo. Pán při své primiční mši svatě pronáší svou velebnějšou modlitbu. Protože tato Večeře je současně poslední, představují jeho slova také jeho nejsvětější závěf. Vkládá do své vroucí prosby k nebeskému Otci to, co mu nejvíce leží na srdci: *aby všichni byli jedno*.

Jeho družina je zatím malá, po odchodu zrádce se dokonce zmenšila. Hrozí jí ještě další rozdělení? Pán vidí v tuto chvíli daleko za hranice prostoru i času. Modlí se nejen za své, kteří jsou s ním za stolem, ale i za všechny ty, kteří *skrze jejich slovo uvěří*. Spasitel se v této nanejvýš dramatické chvíli modlí i za tebe, protože mu nade vše záleží na tom, aby všichni jeho učedníci všech dob pochopili, co to znamená *být jedno*. Tady se jedná o víc než o shodu názvu, o formální jednotu nebo vynucené sjednocení. Jednota, kterou má na mysli, má svůj vzor a základ v Původci všeho dobra: je to **jednota lásky**, jakou se navzájem milují Otec a Syn.

Před těmito prostými muži z Galileje stojí nesmírný úkol: mají zjevit světu něco, co dosud *nepoznal*. Jde tu o poznání, které znamená podstatně více než pouhou znalost. Jde o zcela nový způsob života, o opravdové sjednocení v lásce. Je-li v nás taková láska, jakou Syn miluje svého Otce, budeme žít v Bohu a Bůh v nás, a pak už nemůžeme zůstat rozdělení. Rozdělení křesťané zrazují své poslání a nevydávají svědectví o jedinečné lásce Otce a Syna, nepodobají se jim a spíše se připodobňují světu, který je navzdory všem svým opakovaným prohlášením tak bolestně rozdělen svými sobeckými zájmy. Rozdělení křesťané nemohou nikoho přesvědčit, protože sami dokonale neuvěřili v Pánovo slovo, že dokonalá jednota je v lásce a láska v jednotě. To, co rozděluje, není ani z lásky, ani z jednoty.

Chceš sám co nejvíce přispět k jednotě, na které Pánu tolik záleží? Usiluj o to, aby ses co nejdokonaleji spojil s ním, abys byl vždy *tam, kde je On*. Kde je? Především v tom, *co je jeho Otec*⁽¹⁾, a tam, kde tě nejvíce očekává: kde je třeba nezištně a obětavě sloužit potřebným. Ježíš je však také na

místě bičování a výsměchu, na kruté cestě s těžkým břemenem, je pozdvížen od země na kalvářském kříži. To všechno je neoddlitelnou součástí *slávy, kterou mu dal Otec*. Je to projev té nejhlubší jednoty s Otcem, jednoty poslušnosti a lásky. Být s Ježíšem tu i tam přináší nečekané plody. Můžeš se o tom přesvědčit na příkladu jeho prvomučedníka Štěpána. Vyvedli ho podobně jako předtím jeho Pána ven za město, aby ho kameny utloukli k smrti.

Sotva přijal jáhenské svěcení, už ho zabili. Ptáš se proč? Zdá se ti, že mohl vykonat mnohem více, kdyby až do pozdního věku vykonával své bohumilé dílo? On naopak jako první jde za Pánem cestou nikoliv hlásání, ale utrpení. Je doopravdy *tam, kde je Ježíš*. Abys měl jistotu, že je to pro něho i bezpočet dalších skutečně cesta jeho Pána a Mistra, dopřál mu Pán, aby s ním nejen prožíval utrpení a pokoření, ale současně i spatřil jeho slávu: *vidí Syna člověka, jak stojí po Boží pravici*.

Na příkladu jeho katanů ti Pán dává poznat, co to naopak znamená, když někdo *nepoznal Otce*. Kdo nemiluje Otce, nejen že jeho slovo nepřijímá, ale ani je nesnese: *Zacpe si uši*. A co je přitom nejsmutnější, Štěpánovi odpůrci a nepřátelé nejsou nějakí nevěřící pohané, ale potomci Abraháma, kteří se domnívají, že ctí Boha svých předků, a to i touto vraždou. Ale ve skutečnosti klamou sebe i druhé. Jejich nábožnost je totéž co modloslužba: pyšné srdce nemiluje, protože se klání jen samo sobě. *Zuřivost* není projevem náboženské horlivosti, nýbrž zlého srdce, a tak je jejich oběť usvědčuje z klamu a lži: zatímco slova pravdy dohánějí vrahy k zuřivosti, jejich umírající oběť odpovídá stejně jako jeho Pán: láskou a odpuštěním.

Nad přesilou lidského násilí a zloby vítězí Ježíšova a mučedníková trpělivá láska. Čeho nedosáhla Štěpánova zanícená slova, toho dosáhla jeho oběť a modlitba. Modlitba trpícího je všemocná. Zatímco jeden Kristův svědek umírá, rodí se už druhý. Semeno, které zasévá mučedník svou krví, dozraje v srdci *mladého muže jménem Šavel* a plody tohoto obrácení mnohonásobně přemohou zatvrzelou zlobu těch, kteří nevidí jiné východisko než kamenem ubít nepohodlného svědka Ježíšovy lásky a pravdy. *Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou, abych odměnil každého podle jeho činů. Kdo to slyší, ať také zvolá: Přijď!* Slyšíš-li, odpověz z upřímného srdce! *Blaze těm, kdo si vypírají šaty!*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 2,49

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 7,55–60

Štěpán, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici. A zvolal: „Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici!“ Oni se však dali do velkého křiku, zacpávali si uši a všichni se na něho zuřivě vrhli. Pak ho vyhnali ven za město a začali ho kamenovat. Svědkové si přitom složili svrchní šat k nohám jednoho mladého muže – jmenoval se Šavel. Tak Štěpána kamenovali. A on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ Klesl na kolena a hlasitě zvolal: „Pane, nepřičítej jim tento hřích!“ A po těchto slovech skončil.

2. čtení – Zj 22,12–14.16–17.20

Já, Jan, uslyšel jsem hlas, který mi řekl: „Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou, abych odměnil každého podle jeho činů. Já jsem alfa i omega, první i poslední, začátek i konec. Blaze těm, kdo si vypírají šaty; budou mít právo na strom života a na vstup branami do Města. Já, Ježíš, poslal jsem svého anděla, aby vám svědčil o tom, co se týká církevních obcí. Já jsem výhonek (z Davidova kořene) a Davidův potomek, zářivá jitrní hvězda.“

Duch i nevěsta volají: „Přijď!“ Kdo to slyší, ať také zvolá: „Přijď!“ A kdo žízni, ať přijde: kdo touží po živé vodě, ať si ji vezme zadarmo. Ten, kdo to zaručuje, říká: „Ano, přijdu brzy!“ Amen, přijď, Pane Ježíši!

Evangelium – Jan 17,20–26

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, prosím nejen za své učedníky, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou jedno v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a že je miloval, jako jsi miloval mne. Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval už před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a tito (moji učedníci) poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich.“

Další část četby na pokračování o PIU XII. bude z technických důvodů uvedena až v příštím čísle.

Nanebevstoupení Páně

Evangelista Lukáš v návaznosti na své evangelium napsal ještě knihu Skutky apoštolů. Evangelium zakončil nanebevstoupením Páně a líčí, jak se *vznášel od nich k nebi* (*ferebatur in caelum*). Na počátku Skutků apoštolů navazuje na tuto událost a píše, *jak byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí* (*elevatus est*). Chceme se nad oběma těmito zprávami sv. Lukáše zamyslet a podpořit tak svou modlitbu.

Nejdříve evangelium

Nejdříve se Zmrtvýchvstalý setkává se svými učedníky, vstupuje do jejich středu a zdraví je: *Pokoj vám!* Musí zmatené učedníky povzbudit. „*Proč jste zmateni a proč pochybujete ve svém srdci? Dotkněte se mě!*“ Učedníci se domnívali, že *vidí ducha*. Ježíš jim ukazuje své ruce a nohy. Od samé radosti nemohli učedníci uvěřit. Ježíš jim oznamuje svou skutečnou přítomnost a prosí je o pečenou rybu, kterou jí před jejich zrakem. Pak následuje biblická katecheze, jak to předtím udělal u emauzských učedníků, a konečně jim svěřuje zvláštní poslání a slibuje jim, že budou brzy vyzbrojeni *silou shůry*. Pak je odvádí do blízkosti Betánie. Svätý Lukáš přitom referuje o třech podrobnostech:

1. Ruce zvednuté k požehnání

Zvedl ruce a požehnal jim. Tyto k požehnání pozvednuté ruce (*elevatis manibus*) jsou vztaženy nad námi všemi. Petr tomu jistě rozuměl právě tak, když nás povzbu-

Jak jednou budete žasnout, až vaše duše bude osvobozená od břemene těla, až zmizí stíny z vašeho pohledu a vy se budete moci zcela svobodně setkat s mojí láskou!

Jaké divy pak odhalíte, až budete moci pochopit moji lásku, kterou vám od věčnosti stále znovu a znovu a stále hlouběji ukazují a bude vás stále více oblažovat.

Jak velké bude vaše štěstí, až spatříte zářící slávu mých ran lásky, neboť tyto rány, spojené s ranou lásky mého Srdce, byly vaší záchranou a spásou.

Budete moci navěky přebývat v srdci mé lásky, která vás objímá a uzavírá ve své něžnosti, pokojné dobrotivosti a lásce.

V této blaženosti bude vaše duše opravdu blažená a bude se bez konce radovat spolu s celým nebem.

Sestra Františka Maria
od Ukřižované Lásky

zuje ve svém prvním listě: *Pokorně se proto skloňte pod mocnou rukou Boží, a on vás povýší, až k tomu přijde čas. Na něj vhod'te všechnu svou starost, vždyť jemu na vás záleží* (1 Petr 5,6). Lukáš zaznamenal ve Skutcích modlitbu, kterou se Petr plný Ducha Svatého odvážil modlit před „představenými a staršími lidu: *Vztahuj svou ruku k uzdravování a konání zázraků skrze jméno tvého svatého služebníka Ježíše* (Sk 4,30). Každý den mohu cítit nad sebou vztažené Kristovy ruce a pak v modlitbě říkat: „Do tvých rukou poručím svého ducha.“

2. „Poklonili se mu“

Oslavený zmrtvýchvstalý Pán jim zmizel a byl vyzdvižen do nebe. *Oni se mu poklonili.*

I nám tělesná postava Ježíšova zmizela jako učedníkům nedaleko Betánie. **On však zůstává** u svých po všechny dny až do skonání světa. **Také dnes žije** i uprostřed nás a my smíme a musíme před ním padnout na kolena.

V encyklice *Ecclesia de Eucharistia* hovoří Svätý otec Jan Pavel II. o svém každodenním zážitku při setkání s Ježíšem ve Svátosti oltářní i mimo mši svatou: „**Je krásné pobývat před Nejsvětější svátostí a prožívat dotek Pánovy nekonečné lásky.**“ Krátká návštěva plná víry v katolickém chrámu působí to, co Lukáš uvádí jako třetí:

3. „S velkou radostí se vrátili do Jeruzaléma“

„*Jeruzalém*“ dostal skrze Ježíše nadčasový charakter: *Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím* (Jan 2,19). Evangelista dodává: *Mluvil o chrámu svého těla.* Toto tělo potkáváme ve způsobě chleba. Proto nacházíme před každým svatostánkem, kde můžeme s vírou přebývat před Ježíšem, velkou radost. Ale tu nám zprostředkuje jen živá víra.

Ke Skutkům apoštolů

Když hleděli upřeně za ním k nebi, náhle vedle nich stáli dva muži v bělostných šatech a řekli: „Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hle-

díte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe.“

1. Poslání andělů

U tohoto textu s oblibou rozjímáme o poslání andělů. Oni jsou Boží poslové a naši pomocníci. Jako Boží poslové povzbuzují učedníky. Jejich pozemským očím byl totiž Ježíš skryt. Poselství zní: **Přijde tak, jak jste ho viděli odcházet do nebe.** Nemáme stále jen hledět k nebi, ale plnit náš **úkol**, který nám Pán svěřil. Andělé jsou naši neviditelní průvodci na cestě. Mnoho racionalistů se vzdalo víry v anděly, říká Charles Péguy. Neodnímá jim jejich racionalismus také radost, která pochází shůry? Svätý Escrivá zažíval osobně pomoc a ochranu andělů a řekl v jedné homilii: „**Kéz nás Boží andělé provázejí na této pozemské cestě, která je cestou radosti.**“

Když odstraníme anděly z evangelií jako „mytologické bytosti“, zatemní se brzy i samotná víra. „Racionalisté zpusťovali nebe“ (Péguy). Čtvrtý anděl ve zjevení ohlašuje: *...třetina slunce a třetina měsíce a třetina hvězd byla zasažena a ztratila svou jasnost* (Zj 8,12).

2. Čekání na příchod ve slávě

To musí být radostné čekání. Ježíš mluví v našem srdci: *Přijdu brzy a moje odplata se mnou, abych odměnil každého podle jeho činů. Duch i nevěsta volají: „Přijď!“ Kdo žízní, ať přijde; kdo touží o živé vodě, dostane z milosti vodu života.* A Ježíš říká: *Přijdu brzy!*

Toto zaslíbení nás naplňuje rostoucí radostí. Mám se v bláznivé otázce ptát, kdy zemřu? Je to tak důležité? Ano, zemřu, ale nemám to přijímat tak jako Pavel? Píše Filipánům: *Pevně očekávám a mám naději, že v ničem nedojdu hanby, ale že i teď jako vždycky budu moci svým neohroženým počínáním na sobě oslavit Krista ať svým životem, ať svou smrtí. Vždyť pro mě život je Kristus a smrt ziskem* (Fil 20,21).

-sks- 21/2003
překlad -lš-

Ikona Nanebevstoupení, Jeruzalém

Zůstaneme bez - božní?

Vlastně jsme to už vyzkoušeli, a to hned dvakrát.

V roce 1938 zavedl samozvaný mesiáš národů Adolf Hitler Evropu do války, která stála 50 milionů lidských životů. Hitler si hrál na boha. Boha, který nezachraňuje, ale ničí. A protože člověk bez Boha nemá velkou cenu, bylo možno vzít velké množství „lidského materiálu“ a „méněcenné rasy“ a poslat je přes plynové komory do plynových pecí. Goebels psal při světle lampy, jejíž stínítko bylo z lidské kůže, knihu v deskách z lidské kůže.

Již dvacet let předtím vystoupil vyslovený ateistický systém, který chtěl dovést zotročenou dělnickou třídu do komunistického ráje. Tento pokus stál ještě více lidských životů. Totalitarismus pohltit miliony a miliony a způsobil nepopsatelné zrušení v duších těch, kteří přežili. Když nezbude žádná naděje, zůstane jako těšitel jen vodka. „To všechno se stalo, protože člověk ztratil Boha,“ napsal Solženicyn.

Dnes se opět vede válka, jakoby nehluchá, stranou veřejnosti a médií. V ordinacích potratových lékařů, ve výzkumných laboratořích, kde se pěstí a klonuje, vyrábějí se orgány z lidských plodů, aby prý bylo možno uzdravit nemocné. A protože lidé stále více stárnou, začalo se praktikovat zákonem povolené odklizení starých.

Není se čemu divit - to je také svět bez Boha. Kde není Bůh, který stvořil člověka ke svému obrazu, určeného pro věčný život, stává se člověk jen kusem přírody. Je možno s ním dělat, co kdo chce. Tak levný jako dnes nebyl ještě lidský život nikdy. Lidská práva a lidská důstojnost stojí jen na papíře, když nejsou zakotvena ve Stvořiteli člověka.

A nyní se chce EU vydat do budoucnosti bez Boha. Už je to oficiální: žádná zmínka o Bohu v ústavě. Ještě před 40 lety mohl rakouský ministr (dr. H. Drimmler) napsat knihu „Bůh s námi“. Dnes už jsme s Bohem skončili. Jeden evropský poslanec to vyjádřil slovy: „V moderní liberální demokracii už nemá Bůh co hledat. Amen!“

Autoři ústavy ovšem ukazují jen skutečnost: stali jsme se bezbožní. V době nacionalismu a komunismu se ti, kteří vystoupili

z církve, stále ještě označovali „věřící v Boha“ a snad jimi skutečně byli. Dnes už takový plášť ani nepotřebují.

Zahanbující pro nás křesťany je, že už ani nebojujeme. Že Boží práva nijak nehájíme. Ta druhá strana to dobře ví: církve se přece vůbec nebrání. Jen tu a tam nějaké zakotkání: „Ale vždyť většina obyvatelstva je přece křesťanská...“

Na co se má text „vztahovat“, v čem mají být zákony zakotveny? Ve svědomí, které už je autonomní a mluví samo za sebe? V etických normách, které mají být teprve vynalezeny? V „souhlasu hodnot“, ve kterých se dá najít nějaký bezpečný nejmenší společný jmenovatel? Problémy nám přerůstají přes hlavu: drogy, aids, bezdětnost, korupce atd.

Myslím, že přece je tu ještě spása: Desatero. Žádný z těchto deseti zákonů není namířen proti člověku. Naopak, všechny nám byly dány pro naše skutečné štěstí.

A co je s naší kulturou? Jedny noviny ohlásily odmítnutí zmínky o Bohu v ústavě slovy: „Křesťanské dědictví odmítnuto.“ To je přesně vystiženo. Evropa odmítá celé bohatství svého křesťanského dědictví a zapírá svou kulturu. Afričané, Indové, Australané ... mají svou kulturu, která vyrostla z jejich kultů. Evropa nemá jinou kulturu než křesťankou, a když ji odmítáme, nemáme už žádnou civilizaci. Zbývá nám jen import z Ameriky, který obsahuje také naprostou antikulturu.

Nacionalismus a národní egoismus je nejen bludná, ale také nebezpečná nauka, nebezpečná pro stav dnešní „evropské společnosti“. Křesťanství učí solidaritě, která vyžaduje také obětavost. „Moderní experiment života bez náboženství selhal. ... Teprve až poznáme, že jsme sestoupili až do pekelných oblastí, kde nás nečeká nic jiného než chladná smrt společnosti a zničení všech civilizovaných vztahů, vrátí se nám odvaha a síla představitosti, která je nezbytná pro obrácení. Pak teprve uvidíme svět v novém světle jako místo, kde to, o čem moderní člověk jenom tlachá, ale co se mu vůbec nedaří, opravdu může být skutečně.“ (E. F. Schumacher)

Der Fels 3/2004

Georg Eder

Skandální žaloba proti poslanci Karasovi

Vydavatelé hanlivé publikace „Život Ježíše“ Jan Eisler a Pavel Nýč zažalovali poslance PČR a kandidáta do Evropského parlamentu Jiřího Karase kvůli údajnému zasahování do jejich práv. Tohoto jednání se měl žalovaný dopustit tím, že v deníku Lidové noviny m.j. uvedl: „Nad slušností asi zvítězila touha po zisku.“ V žalovaném článku poslanec také připomněl, že tato knížka bolestně uráží část spoluobčanů. „Je to urážka všech křesťanů, kteří se v dnešní době pro své vyznání nechávají popravovat, jsou prodáváni do otroctví, týráni, znásilňováni či šikánováni,“ uvedl Karas.

Knihu, která vzbudila velmi negativní ohlas také v Rakousku, Německu nebo Francii, vydali Eisler s Nýčem ve svém nakladatelství Fragment. Hanopis o Ježíšovi, který údajně žil pod vlivem drog, byl prý vydán jako humoristická kniha a je prodáván v odděleních dětské literatury. Poslanec Karas brzy po vydání knihy podal návrh na prošetření, zda nedošlo k trestnému činu hanobení přesvědčení skupiny občanů. Policejní orgány tento podnět odložily, neboť se prý o trestný čin nejedná.

Vydavatelé tvrdí, že poslanec osočuje nakladatelství z převahy touhy po zisku nad slušností, a proto jej musí žalovat. Požadují veřejnou omluvu. Proti uveřejnění hanopisu o Ježíšovi nyní v ČR probíhá petiční akce, které se zúčastnilo již přes tři tisíce věřících. Ke Karasovu podnětu se přidala řada občanů a organizací, mj. i patriarcha Církve československé husitské Dr. Jan Schwarz. Negativně se o knize vyjádřil také opat premonstrátského kláštera v Praze Michael Pojezdný.

Poslanec Karas ve svém vyjádření k žalobě zdůrazňuje nebezpečnost knihy a dokládá, že úmyslem žalobců skutečně bylo zvýšení nákladu knihy. Především je však přesvědčen, že podobné útoky proti jeho osobě mají za cíl poškodit jeho kandidaturu do Evropského parlamentu. (fp)

NĚMECKO - POTRATOVÝ ZÁKON

Německý kandidát na úřad prezidenta Horst Köhler vyslovil v Rheinische Merkur názor, že německý potratový zákon musí být prověřen. Počet potratů je „povážlivě vysoký“. Lidský život se nesmí měřit podle kritérií tělesného nebo duševního postižení.

Maria v životě papeže

Tento papež a Maria jsou dva neoddělitelné pojmy. Maria je skrytá část jeho života, která ho chránila za všech okolností. Jeho pontifikát je možno pochopit pouze tehdy, když ho spojíme s Mariiným působením od Karlova narození.

„Já jsem ho formovala“⁽¹⁾

Karol se narodil v máji, v Mariině měsíci, a vyrůstal v událostech, které určila Prozřetelnost a které vytyčovaly jeho trasu pod ustavičným dohledem Panny Marie.

Malý Karol se svými rodiči

Byla to v prvé řadě smrt jeho matky (1929) a jeho bratra (1932). Od té doby vše spočívalo na jeho otci, zbožném muži, který ho často brával s sebou na pouti do různých mariánských svatyní, jako na Kalvárii Zebzydowskou. Karol na to stále myslel a vracel se tam. Od raného mládí navštěvoval chrám ve Wadovicích, kdy byl pokřtěn. Denně tak rozjímal před obrazem Panny Marie Ustavičné pomoci.

Již v prvních básních „Na tvém bílém plášti“ a „Magnificat“ ukazuje svou bolest a svou naději. Ukazuje, jak velice trpí ztrátou své milované matky a jak

ho tato ztráta přivedla do náruče nebeské Matky.

Současně díky karmelitánskému klásteru ve městě a později v Krakově se rozvíjí jeho karmelitánská spiritualita. Od svých deseti let nosil škapulíř. Pod vlivem dobrého kněze P. Zachera založí a léta vede „Mariánskou kongregaci“ pro mládež. (Je mu v tu dobu 13 let.)

Růst jeho mariánského života

Když se v roce 1938 odebral jako student do Krakova, začíná nejvlastnější čas jeho mariánské

úcty a doba, kdy ho Maria chrání před nacistickými okupanty. Nejdříve to byl „empirický“ vliv, který navazoval na vliv otce (zemřel 1941), a následoval vliv geniálního přítele Jana Tyranowského. Jan Tyranowski mu ukázal cestu mariánské a christocentrické modlitby na základě studia karmelitánských velíkáňů: Jana od Kříže a Terezie z Avily. Tito mystikové mu otevřeli horizont netušených milostí. Odtud čerpal přesvědčení, že jako sirotek patří jen Marii. Ve své farnosti je členem živého růžence, Ježíšovy a Mariiny školy života. Hledá v tom plnost vnitřního života, společenství s Bo-

hem. Toto přesvědčení se ještě více upevňuje v době jeho univerzitního studia. V té době se vypraví na pouť k slavné svatyni v Čenstochové, aby zasvětil černé Madoně celý svůj další život. 23. května 1943 tam opět tajně jede navzdory tvrdým okupantům. Panna Maria ho chrání v této době, která je pro něho obzvláště těžká.

Pod Mariinou ochranou

Následuje spíše doktrinární vzdělání. Stal se seminaristou a současně dělníkem, aby se tak ukryl a přežil. Studuje duchovní a filozofické autory. Z duchovních titulů ho nadchne kniha, která ho pak vede po celý život: „Pojednání o pravé pobožnosti k Matce Boží“ od Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu. Odhalí zde osu svého života: zasvěcení Bohu skrze Marii. Ve dne v noci rozjímal o dokonalém synovství vůči Marii. Protože sdílí Montfortovy myšlenky bezvýhradně, je pro něho zcela přirozené, že se zasvětil zcela Matce Boží jako její služebník.

Úplné odevzdání „nutí“ Marii, aby ho chránila v přítomnosti i v budoucnosti při různých příležitostech a smrtelných nebezpečích. Tato ochrana ho ještě více spojí s Marií. V dokonalém odevzdání, které Montfort označuje jako „být otrokem“, je důležité Marii dobře poznat, odevzdat se jí v myšlení, vůli i srdci, aby pokřtěný byl formován co nejúplněji ke Kristovu obrazu. Tato Grignionova knížka se stala jeho zamilovanou. Rozjímal o ní

Karol jako mladý student

Karol Wojtyła jako mladý kněz

v době modlitby a mluvil o ní se studenty v Krakově.

První zasvěcení Marii – první plody

1. listopadu 1946 se mladé kněžské srdce zasvětilo Panně Marii. Jako apoštol Jan ji vzal k sobě a jeho láska k ní stále více rostla. „Kristovo kněžství nás vede k tomu, abychom znovu objevili Marii; náš vztah k ní se tvoří zcela zvláštním způsobem, ve větší hloubce a plnosti. Tento vztah je podstatnější, teologičtější.“

R. 1958 přijal Wojtyła Matku Boží „oficiálně“ jako Matku svého plného kněžství, když ho Pius XII. jmenoval biskupem. Znak, který si zvolil, symbolizuje jeho minulost i budoucnost jako dvě osy jeho života: kříž a pod jedním ramenem M – Maria. Za heslo si vzal slova sv. Bonaventury, která přejal světec z Montfortu: „Totus Tuus ego sum et omnia mea sunt Tua. Accipio Te in mea omnia. Proebe mihi cor Tuum, Maria“ – Jsem celý Tvůj a všechno mé je Tvé. Přijímám Tě do všeho, co je mé. Dej mi své srdce, Maria.

Od této doby je Maria více než integrální součástí jeho života, takže všechno, co koná pro svého Mistra, má Mariinu podporu. Všude, kde promlouvá, předchází ho na jeho cestě. Posílá mu do cesty mnoho lidí, kteří mají být zachráněni. Protože Karol ví, že je nejenom zvláštním

způsobem Matkou kněží, ale také Matkou všech lidí a Matkou Církve, je tedy jeho nejcennější ochranou.

Více než dříve světuje Marii svůj úřad, ale také mladé lidi, o které se stará, rodiny, které z nich vznikají. Představuje Marii jako dokonalý obraz svatosti, jako ochránkyni rodin a života. Představuje ji kněžím jako duchovní Matku. Vodi mariánské poutě od Kalvárie až po Jasnou Horu.

Mezitím spěje život Církve ve světě, ale i v Polsku k obratu. Po jeho účasti na Koncilu znamenají jeho řeči a publikace šíření učení Koncilu, zvláště poslední kapitoly *Lumen Gentium*, věnované Matce Boží. Maria má podíl na Kristově díle, takže odhalujeme nejen Krista skrze Marii, ale také Marii skrze Krista.

V Polsku se obdivuhodným zasvěcením Matce Boží účastní slavnosti tisícího výročí pokřtění Polska (966 - 1966), kterým předcházela devítiletá nověna, končící v Krakově, když se mezitím stal v roce 1967 kardinálem.

Cestuje stále častěji do zahraničí a přijde také do Lurd, kde ho lidé překvapí v kryptě pod hlavní svatyní, jak je na kolenou na kamenné dlažbě ponořen do adorace před Nejsvětější Svátostí. Aniž to ví, připravuje se na velké setkání, které Pán určil pro svou církev.

„Tento papež je mistrovským dilem mé zvláštní lásky“⁽²⁾

Maria vede papeže k zasvěcení celého světa

Po jeho volbě papežem vidí celý svět, jak se jeho deviza šíří a stává se stálým pozváním k zasvěcení Matce Boží, aby byly zmařeny Satanovy plány na zničení světa.

Jan Pavel II. je příkladem: dáva se stále vést Marii.

Jeho mariánská zbožnost uchvacuje zástupy lidí. Od Pompejí přes Quadalupe až po Vilno,

26. června 1967 obdržel Wojtyła od papeže Pavla VI. kardinálskou hodnost

od Lorety až po Čenstochovou, od Einsiedeln až po Yamoussoukro, všude navštěvuje mariánské svatyně a zasvěcuje tam země a kontinenty.

3. března 1979 na první sobotu v měsíci začíná v Římě s veřejnou modlitbou růžence. Když přijde r. 1983 opět do Lurd, modlí se zde výjimečně francouzsky. Nepřijme žádného návštěvníka, kterému by nevěnoval růžence. Všechna svá kázání a promluvy končí připomínkou Panny Marie.

Ale Maria ho chce vést ještě dále. Je to nyní „Žena, která spěchá“. Čeká stále odpověď na svou výzvu ve Fatimě 1917, která po druhé světové válce upadla do zapomnutí. Aby se proces urychlil, dovoluje Bůh atentát 13. května 1981 a Ma-

ria zachráni „papeže své bolesti a své lásky“.

Bere ho tak za ruku a přivede k velkému zasvěcení Církve a světa, Ruska v Římě (1981 a 1984) a ve Fatimě (1982 a 1991).

V roce 1987-1988 vyhláší Mariánský rok jako dvoutisící výročí narození Panny Marie, který je adventem pro třetí tisíciletí. Na konci Mariánského roku vyhlásí v Římě: „Drak není silnější než Krása (Maria).“

Dvakrát přijme v Římě Fatimskou Madonu, v jejíž korunce je kulka, která ho měla připravit o život: r. 1984 a 2000 k Jubileu biskupů a opětovnému zasvěcení světa a Církve. 25. března 1987 vydává překrásnou encykliku *Redemptoris Mater*.

Když přijalo Neposkvrněné Srdce Panny Marie tolik úcty,

Atentát na papeže Jana Pavla II.

je tak dojata láskou svého syna, že daruje s pádem komunistického systému opět svobodu vřy utlačovaným zemím. Tak se ukazuje moc zasvěcení, kterou předpověděl již sv. Grignon z Montfortu.

Apoštolové posledních dnů

Papežova encyklika jako základní dokument o Matce Boží ukazuje každým řádkem inspiraci čerpanou z Montforta, který ho od mládí tak doprovází. Dává tušit Mariin triumf nad satanem, který se klene od Genesis až k Apokalypse a od Montforta až po Fatimu. V apoštolském listě *Rosarium Virginis Mariae* a v encyklice *Ecclesia de Eucharistia* zdůrazňuje christologický charakter růžence - této nejrozšířenější mariánské modlitby - a neoddělitelnost Marie a Eucharistie. Zvláštním darem Kristu i jeho Matce jsou růžencová tajemství světla, inspirující apostoły nové evangelizace.

Montfort hovoří s přesvědčivou silou o „apoštolech posledních dnů“, které povede Matka Boží k vysokému stupni svatosti. Budou procházet těžkostmi a pronásledováním, v jedné ruce kříž a v druhé růžence. Svým zasvěcením, kterým žijí před Bohem i před světem, budou nositeli nové evangelizace a přivedou svět civilizaci lásky. A kdo je prototypem, vůdcem a koordinátorem tohoto „nového Izraele“? Je to ten, který prožívá svou Kalvárii uprostřed mučedníků 20. století, „zkoušený utrpením a bolestmi“, který se jako věrný učedník Ježíše a Marie obětoval jako první za spásu svých bratrů a ukazuje skrze kříž cestu k zmrtvýchvstání. Je to tento mimořádný muž, jehož oba životní úseky, zdánlivě tak odlišné, jsou ve skutečnosti dokonale komplementární mateřskou přítomností naší milé Paní.

Podle Maria heute 370

⁽¹⁾ Modrá kniha 3. 8. 1987

⁽²⁾ Tamtéž

Manželství – společenství života a lásky

Když manželé svým tělem říkají pravdu

Pastýřský list biskupa Viktora Galeone ze Saint Augustine, Florida USA

Parlamenty některých států se radí o zákonech, podle kterých má být definováno manželství jako trvalé spojení dvou dospělých osob bez ohledu na jejich pohlaví.

Takové zákony staví spojení partnerů téhož pohlaví do stejné roviny jako tradiční manželství. Dále vzrůstá ukazatel rozvodů a došlo to už tak daleko, že manželské páry mohou dostat rozvod bona fide za honorář, který se pohybuje od 50 do 300 \$.

Tento nejnovější vývoj je pouze symptomem rozsáhlého a nebezpečného zmatku. Nebudou-li odstraněny hlavní kořeny tohoto nepořádku, obávám se, že budeme sklízet na všech úrovních společnosti plody zkrachovalých manželství a zhoršení sexuálního chování.

V čem spočívá tento nepořádek? Je to zabraňování těhotenství – antikoncepce. Praxe se tak rozšířila, že je tím postiženo 90 % manželských párů v některém bodě jejich manželství, a to bez ohledu na jejich náboženské vyznání. Protože je hlavní úlohou biskupa učit a dávat orientaci, zvu vás, abychom si připomněli, co Církev na tomto úseku učí, a proč je tak důležité to, co učí.

Boží plán pro manželství

Pro velkou většinu lidí je dnes antikoncepce vůbec tématem, o kterém se už nediskutuje. Již to, že se o ní mluví jako o zmatku, zní mnohým jako přehánění. Zabývat se tímto tématem jim připadá podobné, jako bychom studovali pojednání o společnosti, která ještě zastává názor, že země je plochá deska. Jenže antikoncepce je téma plně existenciální. Abychom porozuměli to-

mu, proč není v pořádku a proč je špatná, je nejdříve nutné porozumět, jaký byl původní Boží plán s manželstvím. V úvodní kapitole knihy Genesis se dovídáme, že Bůh sám určil manželství k dvojímu cíli: k předávání života a předávání lásky.

V knize Genesis existují dvě zprávy o stvoření. První najdeme v první kapitole: *Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, ke své podobě ho stvořil: jako muže a ženu ho stvořil.*

Další verš obsahuje první příkazání vůbec, které nám Bůh dal: *Jděte a množte se a naplňte zemi.* Vidíme tedy, že první cíl, který určil Bůh pro manželství, je, aby předávalo život.

Bez objetí lásky mezi manželem a manželkou by život lidí na této zemi přestal existovat. Ve druhé zprávě o stvoření v 2. kapitole Genesis se dovídáme, že druhý cíl, který Bůh vložil do manželství, je ten, aby předávalo lásku: *Není dobré, aby člověk byl sám. Chci mu dát pomocnici jemu rovnou.* Ano, Bůh chtěl, aby manžel a manželka byli intimní přátelé, kteří se navzájem podporují ve vzájemné a vytrvalé lásce. Podle toho je tedy manželství určeno k tomu, aby předávalo jak život, tak lásku.

Existují-li oprávněné důvody zachovat odstup v řadě porodů – ať už z tělesné nebo duchovní situace manželů, je podle církevní nauky manželům dovoleno, aby sledovali přirozené cykly plodnosti a mohli pohlavní styk uskutečňovat v neplodných dnech, a tak omezit a plánovat počet dětí, aniž by porušovali mravní zásady.

Humanae vitae 22

Jestliže manželé časovou volbou respektují neoddělitelnou souvislost mezi stykem a plozením, podrobují se Božímu plánu a uskutečňují sexualitu v její původní dynamice a sebeodevzdání bez manipulace a bez falšování.

Familiaris consortio 32

K nezbytným předpokladům však patří znalost těla a cyklů plodnosti. V tomto smyslu je třeba udělat všechno, aby všichni manželé, a to již předem v mládí, mohli získat správné poznatky z instruktáží manželů, lékařů a zvláštních odborníků.

Familiaris consortio 33

Tyto dva cíle manželství jsou navzájem tak propojeny, že nesmějí být jeden od druhého oddělovány. Připomeňte si v prvé řadě dobře, že Ježíš vyloučil možnost rozvodu mezi mužem a ženou, když vyjádřil jednotu mezi manželem a manželkou těmito slovy: *Již nejsou dva, nýbrž jedno tělo. Co Bůh spojil, člověk nerozlučí.* Jinými slovy: manželé jsou něco tak organicky spojeného jako hlava a srdce, nikoliv mechanicky jako zámek a klíč. V protikladu k vytažení klíče ze zámku má oddělení hlavy a srdce za následek smrt organismu. Tak je tomu také v rozvodu. Stejně tak to byl Bůh, který spojil darování lásky a darování života v manželství do jednoho aktu.

Proto také nemůžeme antikoncepcí oddělovat to, co Bůh v manželském aktu spojil, stejně

jako nemůžeme rozvodem rozloučit to, co Bůh spojil v manželském svazku.

Řeč těla a manželská láska

Než vysvětlím, co učí Církev o antikoncepci, chtěl bych udělat malé odbočení. Podle slov Jana Pavla II. určil Bůh manželskou lásku k tomu, aby byla vyjadřována ve zvláštní řeči pohlavního aktu. Ve skutečnosti se pro pohlavní komunikaci používá mnoho termínů, kterou jsou používány také pro slovní komunikaci. Když to máme před očima, položíme si tyto otázky:

„Je to normální, aby si manželka dala do uší špunty, když k ní manžel mluví?“

„Je to normální, aby si manžel zavázal ústa, kdy rozmlouvá se svou manželkou?“

Tyto příklady jsou tak abnormální, že se jeví jako absurdní. Jestliže však takové chování je abnormální při slovní komunikaci, proč tolerujeme, aby manželka používala pesar či pilulku, nebo manžel kondom?

Ještě horší by bylo, kdyby si manžel nechal vyoperovat hlavivky a manželka chirurgicky odstranit bubinky. Ale čím se liší takové strašlivé příklady od různých typů chirurgické sterilizace u muže nebo ženy?

Není úkolem chirurgů, aby odstraňovali orgány pouze teh-

MODLITBA

V PŘÍPRAVĚ NA MANŽELSTVÍ

Bože, Ty jsi láska. Podle svých plánů a myšlenek jsi založil manželství a pozvedl je mezi svátosti. Zkoumal jsem sám sebe a věřím, že mě voláš k manželství. Daruj mně a N.N. milost, abychom se na ně připravili s posvátnou vážností. Žehnej nám v době našich zasnub, osvěćuj nás a posiluj, abychom se připravili také na povinnosti, které s sebou manželství přináší. Pomáhej nám k jasnému poznání, pevnému rozhodnutí a zásadním postojům podle Tvé vůle, bez nichž bychom ve svém manželství neobstáli. Ty víš, co je skryté, a znáš naše úmysly. Dej nám milosti potřebné pro šťastný a požehnaný svazek. Amen.

Přirozené plánování rodičovství podporuje lásku

Statistika z USA vypovídá:

Z párů sezdaných jen na úřadech skončí v rozvodu 50 %.

Z párů sezdaných v kostele končí v rozvodu 33 %.

Z párů sezdaných v kostele a praktikujících svou víru se rozvádí 2 %.

Z párů praktikujících metodu přirozeného plánování rodičovství končí rozvodem 2–5 %.

Z párů sezdaných v kostele praktikujících a používajících přír. metodu se rozvádí 1 z 1000.

Z toho je zřejmé, kolika starostí, utrpení rodičů i dětí je možno být ušetřen. Není třeba nic platit. Přirozená metoda se jeví jako nejúčinnější „antibiotikum“ proti záplavě rozvodů. Byla by to opravdová revoluce, kdyby stále více manželství emancipovalo díky přirozené metodě plánování rodičovství.

Pocítily by tyto vedlejší pozitivní účinky:

- kladný postoj k odpovědnému rodičovství
- odpovědnější touhu po početné rodině
- větší výchovnou odpovědnost
- prohloubení manželské lásky a upevnění jednoty
- větší radost z manželského života
- podporu důstojnosti ženy, ale i muže
- pokoj svědomí a život v Boží milosti
- křesťanský rodinný život a život svátostný
- podporu výchovy k lásce u dětí
- podporu kultury vzájemného rozhovoru na téma sexuality.

My křesťané musíme volat ke všem našim nešťastným bratrům a sestrám z plných plic, jak jen můžeme hlasitě: katolická církev není ani progresivní, ani konservativní, je nadčasová a životně moudrá!

(Z „Povolání manželství“, vydáno v diecézi Salcburk)

dy, když jsou nemocné a ohrožují život člověka? Proč odstraňovat něco, co je zdravé, a bránit tak, aby to mohlo plnit svou funkci? Nebo je tomu tak, že jsme tak proniknuti kulturou smrti, že pokládáme dítě v lůně za nemoc, proti které je třeba chirurgicky zasáhnout, abychom se imunizovali?

Ano, jsme stvořeni podle Božího obrazu. Ježíš nám zjevil vnitřní život Nejsvětější Trojice: proto musí řeč těla manželského spojení mezi manželem a manželkou zobrazovat vnitřní Boží život, totiž lásku mezi Otcem a Synem, kterou je Duch Svätý. Bible je od první až poslední stránky příběhem lásky.

Začíná v knize Genesis manželstvím Adama a Evy a končí svatební hostinou Beránkovou, svatbou Krista s jeho Nevěstou, s Církví. Od věčnosti touží Bůh po tom, aby se s námi spojil jako v manželství. Nikdo to nevyjádřil názorněji než prorok Izaiáš: *Jako se jinoch těší na pannu, tak se na tebe těší tvůj Stvořitel. Jako se těší ženich ze své nevěsty, tak se bude Bůh těšit z tebe.*

Svätý Pavel rozpracovává toto téma nádherně, když píše: *Vy manželé, milujte své manželky, jako Kristus miloval Církev a sám sebe vydal za ni. Jak se Kristus sám vydal za Církev? Zcela – do poslední kapky své krve. Nic si nepodržel. Když mají manželé milovat manželky tak, jak miloval Ježíš, jak si mohou něco podržet? Mohou zadržovat svou plodnost?*

Antikoncepce: lhát svým tělem

Protože Bůh stvořil lidské tělo jako mužské a ženské, aby obě dále předávala život a lásku, vedou manžel a manželka pokaždé, když antikoncepcí zbraňují dosažení tohoto cíle, lživou scénou. Řeč těla říká: „jsem celý tvůj“, „jsem celá tvá“, ale ochranný prostředek k tomu dodává „mimo moji plodnost“.

Tak se navzájem oba obelhávají svým tělem. Ale co horšího, osobují si mlčky roli Boha. Tím,

že zkříží cíl manželského objektivní lásky, říkají Bohu: „Ty jsi určil naše těla k tomu, aby ti pomáhala dát nesmrtelný život lidské duši, ale udělal jsi přitom jednu chybu a tuto chybu chceme napravit. Můžeš být pánem našeho těla, nikoliv však naší plodnosti.“

Před 35 lety řekl papež Pavel VI. v podstatě totéž v encyklice *Humanae vitae*: **Existuje nerozlučitelné spojení mezi oběma obsahovým smyslem manželského aktu: láskyplným spojením a plozením. Toto spojení stvořil sám Bůh a člověk je nesmí svévolně rušit.**

Pavel VI. odsoudil každou umělou formu zbraňování početi jako nepřiměřenou důstojnosti lidské osoby. Proti tomu učení se zvedla vlna odporu. U katolíků i nekatolíků se stejnou měrou zvedla bouře nářeků proti „celibátnímu starci

z Vatikánu“, který nedokáže číst znamení času a brání tak Církvi vstoupit do moderní doby. Ale Svätý otec neudělal nic jiného, než že znovu posílil nepřerušovanou nauku, která platila od počátku, kterou uznávaly i všechny křesťanské církve, dokud anglikánská církev neudělala na své konferenci v Lambethu v roce 1930 první průlom. V podstatě, i když ne týmiž slovy, prohlásil: **Člověk nemá právo oddělovat od sebe to, co spojil Bůh. Pokoušet se o to znamená stavět se na místo Boha a uvolňovat řetěz nezadržitelného zla, které z toho postihne společnost.**

Mnozí se vysmívali tomu, jak zlé následky předpověděl Pavel VI., pokud se vystupňuje praxe antikoncepce. Mezi jiným předpověděl:

- Rozšíří se manželská nevěra.
- Upadne obecná morálka, zvláště u mládeže.

- Vlády budou vnucovat národům masivní programy kontroly porodnosti.

Po třiceti pěti letech je morální pole zapleveleno těmito skutečnostmi:

- Počet rozvodů se více než ztrojnásobil.
- Počet nakažlivých pohlavních chorob vzrostl z 6 na 50.
- Hrubé příjmy z pornografie dosahují větší výšky než všechny příjmy z profesionálního sportu a dovolené zábavy.
- V zemích třetího světa se vnučuje bezelstným a nic netušícím ženám sterilizace, přičemž Čína se svou politikou jednoho dítěte hraje přední roli. Dnes již i kritikové encykliky *Humanae vitae* uznávají, že její slova byla prorocká.

Mnoho katolíků, kteří používají antikoncepci, tvrdí o sobě, že nic špatného nedělají, že jen jednájí podle pokynů svého svědomí. Neučí snad Církev, že musíme poslouchat své svědomí při rozhodování, zda je chování správné, nebo špatné?

Ovšem to je pravda, ale za předpokladu, že svědomí je správně formováno. Především se naše svědomí musí řídit přirozeným zákonem a Desaterem, tak jako musíme nastavovat své hodiny podle slunečního času. Když se nějaké hodiny předbíhají nebo zpožďují, začnou po nějaké době tvrdit, že je čas jít spát, ačkoliv je jasný den. A když říkáme, že musíme své svědomí přizpůsobit svému chování, které odporuje Božímu zákonu, je to přesně tak, jako bychom se chtěli řídit podle hodin, které nám říkají, že ve dne je noc.

Přirozené plánování porodnosti: říkat svým tělem pravdu

Obávám se, že mnoho z toho, co jsem řekl, se bude jevit jako ostrá kritika těch manželských párů, které používají ochranné prostředky. Ve skutečnosti jim nekladu za vinu, co se v uplynulých čtyřiceti letech stalo. To nebyla jejich vina. S malými vý-

Vyznání Roberty Roanesové

jimkami je vina na nás, biskup-
pech a kněžích, kteří jsme k to-
mu mlčeli.

Dopis, který jsem minulý rok
dostal od jednoho mladého otce,
mluví za všechny:

**„Na počátku našeho manžel-
ství používala Jana a já ochranné
prostředky jako všichni ostatní.
Dnešní kultura nám říká, že je
to normální. Věděli jsme sice, že
»oficiální« nauka Církve je proti
tomu, ale nikdo nám neřekl proč.
Měli jsme dokonce kněze, kteří
nám říkali, že je to naše osobní
rozhodnutí. Když to tedy pokládá-
me za potřebné, je to v pořádku.
Ale manželské páry se musí dově-
dět, proč je antikoncepce špatná.
Nikdo nám nikdy neřekl, že pilul-
ka je potratový prostředek, kterým
může být utraceno počaté dítě, a že
umělá antikoncepce je překážkou
pro výstavbu zdravého manželství.
Nevěděli jsme, že existuje zdravěj-
ší a Církví uznávaná alternativa
k umělé antikoncepci.“**

Zatímco zabraňování počé-
tí je vždy mravně špatné, exis-
tuje pro manžely mravně příja-
telná cesta, jak plánovat období
mezi porody dětí: přirozené plá-
nování rodičovství. Manželské
páry mohou regulovat svou po-
rodnost, když se v době ženské
plodnosti zdrží pohlavního ak-
tu. Mají možnost se naučit, jak
rozpoznávat tyto dny, kterých je
v jednom cyklu 7-10.

Přirozené plánování rodičov-
ství má mnoho výhod: je vědecky
připustné, nemá žádné škodlivé
vedlejší účinky a kromě počá-
tečných žádné materiální nároky.
Průzkumy dokázaly, že při dodr-
žování správných zásad má tato
metoda účinnost 99 %. Toto
procento odpovídá účinnosti pi-
lulek a je vyšší než u jiných pro-
středků. Ale co je přitom nejlep-
ší, manželé zjistí, že odpovídají
Boží vůli a obdivuhodně stvořené
funkci plodnosti, prohlubují vzá-
jemnou důvěru a lásku.

Jak se však liší přirozené plá-
nování rodičovství od umělých
prostředků? A proč se vzrušovat,
když cíl obou je stejný? Abychom
porozuměli rozdílu, musí nám být

„V roce 1968 jsem byla plná života a plodná. Bylo mi 19
a byla jsem přesvědčena, že pilulka je Boží dar a Humanae vi-
tae je naprosto zastaralá. Byla jsem přesvědčena, že díky pilul-
ce se podaří zabránit těhotenstvím dospívajících i manželským
konfliktům a vyřešit světový populační problém.“

...Pak líčí svou odyseu o třech dětech, pilulkách a spirále
a nakonec kondomu a pokračuje:

„Konečně jsme spolu manželem dospěli k obratu. Když se
naše manželství nacházelo na dně, potkali jsme několik velko-
dušných lidí, kteří nás přesvědčovali, abychom svůj život ode-
vdali Pánu a žili nadále v manželské čistotě.

To nám vzalo dech. Mysleli jsme si, že se nebudeme moci
pohlavně stýkat. Ale tak to není. Znamená to spíše přistupovat
k manželskému aktu jako k něčemu posvátnému. Znamená
to jednat jako manželé tak, že jeden druhého miluje, má k ně-
mu úctu, tedy nechovat se jako pár koček, které se spolu vále-
jí. Nechci vám nic zastírat, byla to tvrdá škola. Ale přirozené
plánování rodičovství nás naučilo správnému postoji k sexua-
litě a manželství otevřelo naší sexualitě zcela nový svět. Svázalo
mě s mým manželem způsobem, který je tak silný a tak hlu-
boký, že se to obtížně dá popsat. Někdy je to těžké, ale přivádí
nás stále blíže k sobě. Vážíme si jeden druhého. A když se
stýkáme, je vždy jako v prvních týdnech líbánek.

Smutné je, že mi bylo už 35 let, když jsem teprve poznala,
že Církev měla nakonec pravdu. Nikoliv ta podbízející se církev,
která každému dává právo, aby si dělal, co chce, ale ta oprav-
dová církev, katolická církev. Církev má pravdu ve svém sou-
du o antikoncepci a ve své nauce o manželství jakožto svátos-
ti, má pravdu v tom, co říká o lidském štěstí. Dala nám hloub-
ku. Otevřela naše srdce pro lásku.“

Z Lebe 67/2004

jasno, že správný účel jednání ne-
ospravedlňuje všechny prostřed-
ky, které se k němu použijí.

Představme si např. dva man-
želské páry, které chtějí uživit
svou rodinu. Ten první to dělá do-
volenou prací, zatímco ten druhý
se živí ilegálním prodejem drog.
Nebo dvě osoby chtějí zhubnout.
Ta jedna dodržuje dietu, zatímco

druhá se hodně nají a pak se sna-
ží vyvrhnout to, co snědla. Nebo
– abychom se vrátili k analogii
s naší mluvou těla – říct, že při-
rozená metoda se neliší od umě-
lé, je totéž jako říct, že mlčení je
totéž jako lež.

Co byste řekli o vědci, který
objevil prostředek proti rakovině,
ale zdráhá se ho zveřejnit? Jak

500 LET TRVÁNÍ PAPEŽOVY ŠVÝCARSKÉ GARDY

V roce 2006 oslaví Švýcarská garda papežovy osobní strá-
že 500 let svého trvání. První kontingent přišel do Říma ze
Švýcarska v roce 1506. 21. ledna vstoupilo 150 vojáků skrze
Porta del Popolo do Říma a další den je Julius II. přijal do
svých služeb.

Jubileum chce oslavit 100 bývalých příslušníků v dubnu
2006 pochodem z Bellinzony po historické silnici Via Franci-
gena přes Milán do Říma (délka pochodu je 850 km). Unifor-
my budou mít však na sobě až v poslední etapě pochodu.

Letos bylo do gardy přijato o tradičním 6. květnu 33 no-
vých gardistů. 6. května se koná připomínka 147 gardistů, kte-
ří padli při obraně Vatikánu v roce 1527, kdy vtrhlo do Věč-
ného města císařské vojsko (Sacco di Roma).

je možno si vysvětlit, že kněží
a biskupové vážají šířit dobrou
zprávu církevního učení o man-
želské lásce a manželském živo-
tě, která má zabránit šíření du-
chovní rakoviny?

Podívejme se na statistická
data: dnes končí více než 30 %
manželství rozvodem. Ale u man-
želství, která používají přiroze-
nou metodu plánování rodičov-
ství, činí rozvody jen 3 %. Od
doby 60. let, kdy se rozšířily an-
tikoncepční prostředky, vzros-
tl v podobném rozsahu i počet
rozvodů. Jak je možno si vysvě-
tlit dramatický nárůst ztroskota-
ných manželství? Když se oddě-
luje to, co Bůh spojil v manžel-
ském aktu, musí to mít svůj vliv
i na to, co Bůh spojil v manžel-
ství. Tento dopad jsou rozvody.
Řešení je jasné: to, co potřebu-
jeme, je odvaha. Abychom pro-
lomili mlčení, které zahaluje tu-
to oblast církevní nauky, nařizu-
ji jako biskup, aby v naší diecézi
bylo provedeno toto:

- Všichni duchovní v pastorač-
ní službě si prostudují a osvo-
jí osvobozující učení Pavla VI.
o „teologii těla“, aby je mohli
předávat dále.
- Zpovědníci se seznámí s „Va-
demecum“ pro zpovědníky,
které se týká této oblasti.
- Při každé příležitosti, která se
k tomu naskytne, mají kněží
a jáhni předkládat ve svých
kázáních nauku Církve o man-
želství včetně odpovědí na
otázku, proč je umělá antikoncepce
mravně nepřijatelná.
- Na všech vyšších školách v ho-
dinách náboženství se musí vy-
učovat o mravní nepřipustnos-
ti takových forem sexuálního
chování, které Církev odsuzuje,
včetně umělé antikoncepce.

Svatý Pavel říká: *Nevíte, že va-
še tělo je chrámem Ducha Svaté-
ho, který ve vás přebývá a které-
ho jste přijali od Boha? Nevíte, že
nepatříte sami sobě? Byli jste vy-
koupeni za vysokou cenu, oslavuj-
te Boha svým tělem!*

*Z Lebe 67/2004
přeložil -lš-*

Přirozená regulace porodnosti

Z projevu Svatého otce Jana Pavla II. k účastníkům Mezinárodního kongresu

Učitelství úřad Církve sledoval s živou starostlivostí to, co bychom mohli nazvat odpovědnou kulturou plození, a podporoval znalost a rozšiřování tzv. přirozené metody regulace porodnosti. Moji ctihodní předchůdci Pius XII. a Pavel VI. při nejedné příležitosti povzbuzovali k výzkumu na tomto poli, a to právě s tím cílem, aby poskytli solidnější vědecké základy regulaci porodnosti, která by brala ohled na lidskou osobu a plán, který má Bůh s manželskou dvojicí při plození. V těchto letech díky účasti četných manželských dvojic v mnoha částech světa se staly přirozené metody součástí zkušenosti a úvahy ve skupinách hnutí pro rodinu a v církevních sdruženích.

Jsme dnes svědky, jak se konsoliduje mentalita, která se na jedné straně jeví jako vylekaná tvář v tvář plození a na druhé straně by chtěla panovat nad životem a manipulovat s ním. Je proto naléhavé pomáhat kulturním působením překonat v tomto prostředí veřejné mínění a mystifikace, které šíří určitá propaganda. Současně se rozvíjí drobná a trpělivá výchovná a formační práce mezi manželi, snoubenci a vůbec mezi mládeží i mezi sociálními pracovníky, která jim má přiměřeně vysvětlit všechny aspekty přirozené regulace porodnosti, pokud jde o její základy, motivaci i její ověřené praktiky.

Výzkumná a vzdělávací střediska těchto metod budou platnou podporou pro odpovědné mateřství a otcovství a přičiní se, aby každá osoba počínaje od dětství znala a respektovala sebe samu a při každé své volbě byla vedena kritériem a vě-

domim, že má být upřímným sebedarováním.

Je jasné, že když mluvíme o „přirozené“ regulaci, nemáme na mysli pouze respektování biologického rytmu. Jedná se o víc, o odpověď na pravdu o lidské osobě v její intimní jednotě s duchem, duší a tělem, jednotě, kterou nelze nikdy redukovat na společné biologické mechanismy. Jen v souvislosti se vzájemnou láskou manželů, úplnou a bezvýhradnou, je možno prožívat celou důstojnost události plození, s níž je spojena budoucnost samotného lidstva. Proto je správné, aby k této základní události byli povoláni přispět odpovědně nejen lékaři a výzkumníci, ale také pastorační pracovníci a politické autority příslušného oboru a kompetence.

Skutečnost, že tento kongres podpořily některé lékařské fakulty, mi umožňuje zdůraznit zvláštním způsobem roli lékaře na tomto delikátním úseku. Chtěl bych znovu vyjádřit úctu, jakou Církve chová k těm, kteří ve zdravotnictví usilují být na úrovni svého povolání jakožto služebníci života. Myslím zvláště na muže a ženy osvědčené vírou, kteří se věnují výzkumu a šíření přirozených metod regulace porodnosti a současně tak přispívají ve výchově k mravním hodnotám, jaké použití těchto metod předpokládá. Rozhodující je zde role a odpovědnost univerzit pro podporu výzkumných programů na tomto poli a pro formaci budoucích profesionálů schopných pomáhat mládeži a manželským pářům rozhodovat se s vědomím odpovědnosti.

L'Osservatore Romano
28. ledna 2004

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

co milovat pouze sebe. Bůh stojí v takovém případě stranou.

Chtít po Bohu, aby nám nejdříve dokázal, že to, co od nás chce, je opravdu moudré a prospěšné, je projev pyšné nadřazenosti. Stejně tak je tomu v případě, kdy člověk provádí selekci, co mu stojí za to, aby bylo zachováno, a co ne. Ta základní hranice není mezi tím, co se nám jeví jako „důležité“ a „nedůležité“, ale mezi „buď - anebo“: buď to přijímám, protože ON chce, anebo nepřijímám, protože já chci.

Mnohastránkový výčet liturgických nešvarů se zdaleka netýká jen liturgie. Je to něco jako značně pozdě konstatovaná kožní vyrážka, která je symptomem vážné vnitřní choroby. Ta zhoubná choroba se jmenuje svévole, latinsky *lascivia* nebo také *petulantia*. Svěvole je úplné popření základního vztahu člověk - Bůh a jeho nahrazení vztahem člověk jako Bůh.

Jestliže se svévole zmocnila liturgie, tedy způsobu bohopocty, jak to pak vypadá ve zpovědnici? Jestliže se svévole usadila ve zpovědnici, jako to vypadá v duších a jejich svědomí? Jestliže svévole ovládá svědomí, jak to vypa-

dá s mravností? Pozdě diagnostikovaná svévole má pak např. za následek, že biskup v USA musí prodat rezidenci a kostely, aby měl na odškodné za chování svých kněží. Svěvole má na svědomí uschlé ratolesti: miliony odpadků, rozvrácené rodiny, utracené děti, duchovní slepotu slepých vůdců slepých, pro které je ideálem křesťanského domova trojice druh, družka a pes. Kam se poděla naše víra, jestliže věřící a dokonce i jejich farář jsou u vytřzení z kumštýře, který vyznává svou víru, že víra je zbytečná? Místo aby nevěřící byli uchvázeni vírou věřících, věřící obdivují, jak krásně mluví nevěřící o svém životě bez víry.

Jak velký by byl soupis těch dalších, životně závažných a ve svých důsledcích někdy až tragických nešvarů? Vyvolal by ihned pokřik, že máme svobodu svědomí. Máme svobodu svědomí, tak jako máme každý svoje hodinky a máme právo se podle nich řídit. Jestliže se však naše hodinky řídí nikoliv podle slunce, ale podle svévole, nesmíme se divit, když nám ujede vlak. Možná ten poslední.

-red-

KRÁTKÉ ZPRÁVY

Počet kandidátů kněžství ve světě vzrostl v minulých letech ze 108 000 v roce 1997 na 113 000 v roce 2002. To však neplatí pro Evropu, kde počet seminaristů zaznamenal pokles z 28 000 na 25 000. Do seminářů v Anglii nastoupilo letos jen 38 kandidátů. Tato krize se v posledních třech letech zostřila a hrozí, že v příštích letech klesne počet kněží na polovinu.

* * *

Nájemníci evangelického vyznání nemají nárok na snížení nájemného, jestliže na domovním schodišti je socha Panny Marie. Rozhodl to městský soud v Münsteru. Madona nesnižuje užitkovou hodnotu bytů. V odůvodnění se poukazuje na to, že i podle evangelické víry se Ježíš narodil z Marie, a proto pohled na její sochu nemůže vyvolávat u protestanta žádný šok.

* * *

Rakouský rozhlas se musel veřejně omluvit za vulgárnosti, které vysílal v lednu. Šlo o pořad „Myšlenka na den“, ve kterém vystoupil odpadlý kněz Dr. Adolf Holl; citoval údajný dopis posluchače, který hrubě urážel Matku Boží. Porušil tak paragraf 10 zákona o rozhlasovém vysílání, podle kterého rozhlasové vysílání nesmí vyvolávat nenávisť z důvodů rasy, pohlaví, stáří, postižení, náboženství nebo národnosti. Stalo se tak na základě rozhodnutí evropského soudního dvora pro lidská práva.

Matka Marie Elekta

V karmelitánském řádu, tradičně nazývaném také „zahradou Panny Marie Karmelské“, vykvetl květ, jehož vůně svatosti se šíří přes staletí a proniká také do naší každodennosti a do našich potřeb v době pozemského putování. Tento květ se nazývá Marie Elekta od Ježíše, matka a zakladatelka pražského kláštera. Diecézní proces blahorečení byl otevřen nedávno ve městě Terni v Itálii.

Marie Elekta se narodila v Terni 28. ledna 1605 jako třetí dcera šlechticů Alessia Traramazzoliho a Eutropie Camborlani. Byla pokřtěna jako Kateřina a vstoupila v 21 letech spolu se svou sestrou Lucíí k bosým karmelitánkám v Terni. Tam přijala řeholní jméno Marie Elekta od sv. Jana. V období dospívání jí nescházely duchovní milosti. Dostalo se jí dobré rodinné výchovy v rodině a od strýce mons. Angela Tramazzoliho, zakladatele kláštera v Terni.

5. září 1629 opustila své rodné město a odešla spolu se svou magistrou Kateřinou od sv. Dominika do Vídně, aby zde založila klášter karmelitek. Cestou se zastavila v Bologni, kde čekala na spoluzakladatelku matku Pavlu Marii od Ježíše a její společnici sestru Marii Terezii od sv. Onofria. Právě matka Pavla, hluboce mystická duše, dostala ve vidění pokyn, aby změnila jméno sestry Marie Elekty „a nazvala ji Maria Elekta od Ježíše, protože bude jeho snoubenkou, kterou on miluje, a přeje si, aby nesla jeho jméno a byla mu ještě dražší snoubenkou“. V jiném textu se hovoří o „čisté dokonalé lásce“.

Vraťme se do Vídně. Čtyři řeholnice sem přišly v listopadu a sestra Elekta zde prožila 14 let velmi namáhavé práce, ztěžované ustavičnými zásahy císařského dvora. Umbrijská karmelitánka mladistvého věku, ale velice moudrá dostala v 33 letech zvláštní papežský dispens, aby mohla zastávat funkci magistry noviciátu. Sužovala ji přitom nemoc a stále nároky dvora, ale osvědčila přitom svou lidskou a duchovní velikost. Navštívily

ly ji také zkoušky duchovní vyzkoušenosti, ale ona rostla ve svatosti jako řeholnice i jako žena a napodobovala co nejvíce svou velkou matku sv. Terezii od Ježíše, Terezii z Avily.

Není proto divu, že byla pověřena dalším úkolem, který měl posloužit k větší Boží slávě. Bylo to založení kláštera ve Štýrském Hradci. Odešla tam opět s matkou Pavlou Marií od Ježíše, která se však za půl roku musela vrátit do Vídně jednak kvůli svému zdraví, jedna proto, že ji povolala císařovna. Matka Pavla zemřela 15. června 1646 v pověsti svatosti. Na smrtelné posteli řekla sestřím, které ji obklopovaly: „Sestry, připravte židli pro matku Elektu, protože ona si zaslouží, aby se posadila.“ Matka Elekta se nikdy za života nedověděla o vlastním obsahu tohoto proroctví, které se jí týkalo. Když dostala zprávu o smrti matky Pavly Marie, napsala sestře Eufrazii: „Drahá dcero, naše milá matka Pavla Marie se již těší z pohledu na dobro, které působíme, když jsme vždy posluš-

*Matka Marie Elekta –
dobová rytina*

né Boží vůle. Drahá matka žila vždy jako opravdová bosá karmelitánka, která musí dávat všude, kde můžeme, zakoušet lásku k našemu Pánu, kterou nosíme v sobě. Naše drahá matka Pavla Marie nám zanechala příklad, vynasnažme se, abychom ji následovaly, a vedme stejný život jako ona... Bylo pro mě velmi milé, že mě drahá matka jmenovala v posledním okamžiku svého života, a to mi dalo naději, že i když si to nezasluhuji, vzpomene si na mě i před naším Pánem...“

Strávila v Hradci 13 let, která patřila k nejšťastnějším v jejím životě. Byla milovanou převorkou, které si sestry vážily a vyhledávaly ji také jiné řeholní osoby i z císařského dvora i prostí věří-

*Klášter bosých karmelitek zasvěcený sv. Josefu,
který v Praze založila Matka Marie Elekta*

cí. Karmelitán P. Leone dei Re, profesor teologie ve Štýrském Hradci, její zpovědník, z vděčnosti za sebe i za druhé ji věnoval svou knížku „Myšlenky matky Terezie od Ježíše a sv. Jana od Kříže“ a nazval ji přitom pravou karmelitánkou a dědičkou ducha reformátorů Karmelu. Později podá o ní P. Leone svědectví, že to byla jedna z nečistších a nejsvětějších duší té doby.

V Praze

Boží vůle a poslušnost rozhodly, že má opustit svou duchovní oázu a odejít, aby sloužila na jiném místě. Z nařízení představených a císařského dvora byla poslána do Prahy na své poslední a jistě neplodnější působiště.

1. září 1656 spolu se sestrou Eufrazií, Pavlou Marií a Josefou vstupuje do Prahy a přechází slavný Karlův most. Malou skupinu řeholnic přijal kardinál Harrach, biskup Josef Corti a celá komunita bosých karmelitánů od kostela Panny Marie Vítězné. Poklonily se zázračné soše Pražského Jezulátka a spojily se sestersky s karmelitánkami, které uprchly z Polska před násilím švédských žoldáků. Obě komunity bydlí pospolu celý rok v provizorním klášteře, i když spolu komunikují jen díky znalosti několika latinských slov. Byl to rok bratrské lásky, i když poznamenaný občasným nepochopením.

Český lid brzy poznal neobyčejnou velikost osobnosti matky Marie Elekty a účinek modliteb karmelských sester. 20. září 1658 se strhla v Praze strašná bouře a blesky se křížovaly právě nad klášterem a zdálo se, že ho chtějí smést ze zemského povrchu. Zatímco matka Marie Elekta a sestry se modlily, lidé náhle spatřili, jak z mraků vystoupil stříbrný kříž, který zaštitil klášter. Mraky se pak rozplynuly a bouře ustala. Tato událost je zapsána v kronice města Prahy spolu s viděním P. Cyrila, které měl během mše svaté a ve kte-

rém mu Bůh zjevil, že tuto bouři vyvolal satan proti matce Marii Elektě a její věrné průvodkyni sestře Eufrazii.

Měla velkou lásku k Pánu. Trápily ji nevyčísitelné neduhy a vyčerpávala se ustavičnou službou jako převorka. 24. srpna 1662 se svěřila sestře Eufrazii, že se blíží její smrt. Od té doby každé svatě přijímání přijímala tak, jako by to bylo její poslední. Eucharistický Ježíš byl motorem jejího skrytého života. Poručila jedné novicce, aby spálila její deník, aby se tak neprozradily zvláštní milosti, které obdržela od milovaného Ježíše.

Na slavnost Zjevení Páně, sužována bolestmi a strašným kašlem, kterým se doslova dusila, jen za podpory sester se odebrala do chóru, aby spolu s komunitou obnovila řeholní sliby. Učinila to s takovou vroucností, že všechny sestry hluboce zakusily Boží přítomnost. Spoluúčast matky Elekty na utrpení božského Ženicha dospěla ke svému konci. 10. ledna zavolala k sobě svou milovanou sestru Eufrazii a předpovědla svou smrt na následující noc. Povzbuzuje ji k věrnému zachování řehole a předpovědí jí, že bude po ní představenou. Dostavil se převor karmelitánů, aby jí udělil svátosti umírajících. Matka Elekta opouští tento svět 11. ledna 1663 mezi druhou a třetí hodinou po půlnoci.

V den pohřbu byla velká zima. Hrob byl připraven na kamenném návrší, kde měly karmelitánky svůj malý hřbitov. Protože zedníkům při zazdívání malta zamrzala, musela se nosit stále vařící voda, která mohla vniknout do rakve a poškodit ostatky matky Elekty.

Marie Elekta zůstala v klášteře i nadále přítomná. V archivu pražského kláštera najdeme doklady, které to dosvědčují. Sestra Geltruda ji potkala na chodbě, jak kráčí s tváří zářící jako slunce. Jiné sestře, která nenávratně ztratila sluch, se Marie Elekta v noci zjevila a uzdravila ji. Často se zjevuje ve snu různým se-

strám, které slyšely, jak vstupuje do jejich cely, aby jim láskyplně připomněla nějakou povinnost, na kterou zapomněly.

V roce 1665 ve zjevení sestře Terezii Marii od Jezulátka řekla matka Marie Elekta, že její tělo

*Matka Marie Elekta
(od M. Meda)*

zůstalo neporušené, a žádala ji, aby to sdělila sestře Eufrazii. Ta se rozhodla, že tajně otevře s povolením otce provinciála a v přítomnosti pěti sester její rakev. Když hrob otevřely, nenaskytl se jim krásný pohled: bláto, plíseň a nesnesitelný zápach. Ale když otevřely rakev, našly pochovanou řeholnici zcela neporušenou. Nemohly uvěřit svým očím. Tělo bylo nedotčené, čisté a bílé, v očích bylo možno rozeznat zorničky a vycházela z nich vůně fialek. Později sestry uvařily odvar z rozmarýnu a umyly jím tělo zesnulé. Byla to nenapravitelná chyba, protože tělo dostalo kaštanově hnědou barvu.

Mělo se však naplnit prorocství matky Pavly Marie, že matka Elekta se má posadit. Jak to udě-

lat? Přečtěme si svědectví sestry Josefy Marie od Ježíše, která byla očitým svědkem události:

„Matka představená a dvě sestry se pokoušely posadit její mrtvolu na židli, ale nebylo to možné, protože byla ztuhlá. Matka představená nařídila sestřím, aby šly a modlily se k Marii Elektě, aby tak, jak byla poslušná za života, poslechla i nyní a posadila se. Šly, aby splnily příkaz, a ihned se uvolnily všechny klouby a bylo možno s nimi pohybovat. Když již seděla, hlava jí padala na hrud' a to nepůsobilo dobrým dojmem. Proto představená znovu uložila sestřím, aby prosily, aby jim Elekta udělala tu radost a zvedla hlavu, kterou nebylo možno pohnout. V tom okamžiku se hlava zvedla a stále ji drží vzpřímenou bez jakékoliv opory.“

Když to řádovi i církevní představení zjistili, vyhlásili 15. října 1666 veřejně, že se stala tato mimořádná událost: Tělo matky Marie Elekty je neporušené. Následovaly různé zkoušky a ověřování lékařskými odborníky, kardinály a arcibiskupy. Bylo sebráno velké množství písemných svědectví a věřící denně přicházeli se svými prosbami, množily se zázraky a milosti udělené na její přímluvu. Několikrát byl zahájen proces blahorečení, ale vždy byl přerušen vzhledem k politickým událostem, na kterých má matka svůj podíl. Tak roku 1782 císař Josef II. nařídil, aby se sestry přestěhovaly do Pohledu. Arcibiskup Antonín Petr Prichowitz

Nevíte, že každý z vás je zcela zvláštním vyvoleným mé lásky? V mém otcovském Srdci odpočívala tato láska od věčnosti, až vám moje touha dala život, život ze mne, z mé lásky.

Tento život nese v každém z vás jinou tvář, tvář vašeho zvláštního osobního vztahu lásky, který je založen ve vašem srdci a ve vašem srdci jako věno věrnosti, které spojuje slovo s odpovědí, dar s odevzdáním, touhu s naplněním. Každého z vás budu jednou volat jménem, které si moje láska vyvolila pro tento důvěrný vztah, jméno, s nímž jste mi byli svěřeni a které ve mně co nehlouběji zdomácnělo. Tužte již nyní po tom okamžiku, ve kterém vám bude zjeveno tajemství lásky mého Srdce, až vás zavolám domů, budete moci být navždy láskou mé lásky.

Sestra Františka Maria od Ukřižované Lásky

sestrám radil: „I kdybyste měly nechat všechno v Praze, tělo matky Elekty vezměte s sebou jako nejvzácnější poklad.“ A tak matka Elekta jde se svými sestrami do vyhnanství na 10 let. Pak se vrátily do Prahy, prožily zde dvě světové války a nastal komunistický režim. V roce 1950 byl klášter rozpuštěn, sestry rozděleny podle věku a poslány na nucené práce. Někteří současníci sdělili násilníkům, že slyšeli, jak se matka dívá svými krásnými hnědými a usměvavými očima na ty, kteří k ní přicházejí prosit o přímluvu. Protože z ní dostali strach, zazdili ji v sakristii. Sestry měly o svou matku obavy. Kardinál Beran, rovněž internovaný, jim vzkázal: „Nechte ji tam, kde je. Ona ochrání sebe i svůj klášter...“ Prorocství kardi-

nála, jehož proces blahorečení probíhá, se splnilo po čtyřiceti letech. 28. listopadu 1992 byl klášter obnoven a má dostatek povolání.

Mezi kláštery v Terni a v Praze se rozvíjí spolupráce, která nebyla přerušena ani v obtížných dobách. Od roku 1996 se shromažďuje materiál a pracuje historická komise a od roku 2003 církevní soud provádí shromažďování svědeckých výpovědí. Věřící opět přicházejí, aby si u jejího neporušeného těla vyprošovali na její přímluvu potřebné milosti.

Podle Il Messaggero 2-3/2004

Pojem oběť je klíčovým pojmem k přežití národa

Olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner vyzval své kněze a věřící k pouti ke hrobu svatého Jana Sarkandra na sobotu 8. května. Před slavnou mší svatou, kterou v zaplněné katedrále s oběma olomouckými biskupy koncelebrovalo velmi mnoho kněží, se před ostatky sv. Jana zpívaly litanie. Při mši sv. pronesl biskup Mons. Josef Hrdlička tuto homilii:

Mezi poklady Církve z doby prvních křesťanů patří i dochovaný dopis římských vyznavačů, kteří měli na vybranou: buď se zřeknout Krista, nebo podstoupí kruté mučení a smrt podle pohanských římských zákonů. Oni svému biskupovi vyjádřili své stanovisko těmito neuvěřitelnými slovy:

„Co může být slavnějšího a šťastnějšího než přímo při popravě uprostřed katů smět velebit Pána Boha! Uprostřed tolika vybraných muk přichystaných světskou mocí, bez ohledu na vykloubené údy, bez ohledu na zmučené a k smrti ztrýzněné tělo hlasem sice skomírajícím, přesto však svobodným vyznávat Krista, Božího Syna? Než zanechat světa a jít do nebes, překonat všechny pozemské překážky a stanout zcela svobodně před Bohem...?“

Než vlastní smrtí si podrobí smrt, které se všichni bojí, a tak se stát nesmrtelným? Silou ducha se vzepřít všem bolestem rozdrásaného těla a nezaleknout se proudů vlastní krve? Než svou smrt za víru začít milovat a být přesvědčen, že náš život neutrpěl žádnou újmu?“

Jsou to jistě slova silná, která zastaví dech. To není žádná krasomluva nebo literární výkon. To není vyznání těch, kdo nemají co předstírat a jejichž dny jsou sečteny. Ukazují, čeho je schopen člověk věřící v Boha a milující Boha. Dovede překonat i strach ze smrti, společný všem lidem, a jakoukoli bolest, která ho má zlomit. Ba co víc, právě v těchto chvílích dovedou myslet na Pána a velebit ho. Toto dokázat není možné v jiné síle než

v síle lásky a přesvědčení a v naprosté vydanosti Pánu.

Proto jsou dodnes mučedníci jakousi výzvou i pro nás, podle nich můžeme i my poměřovat vlastní víru, za kolik stojí, čeho je schopna. Ježíš sám říká, že nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí život. A on jako první to za nás, své přátele, dokázal. I my, slabí lidé, kteří známe meze své slabosti, strachu nebo i zbabělosti, bychom měli aspoň v hloubi srdce toužit po tom, aby nám byl Kristus dražší než vlastní život. Křesťan nemá sám usilovat o mučednictví, ale když přijde na věc, měl by vědět, že položit život za Krista je nejvyšším projevem lásky a největší slávou života.

Jak víme, náš Pán je vrcholem údělu mučedníků, i jeho strašlivě bolestná smrt na kříži byla důstojně prožita; Pán se nezhroutil do sebe, ale stále vedl dialog s Otcem: Otče, odpusť jim... Otče, do tvých rukou... Je dokonáno... Jaká převaha ducha nad tělem, jaká převaha lásky nad nenávistí! Ježíš umírá nezlomen, umírá jako vítěz...

A tuto sílu dává Pán i těm, kdo jdou v jeho stopách. I je čeká pronásledování, trápení a smrt, ale i oni dostanou sílu, aby jako jejich Pán tím vším vítězně prošli. Jen vzpomeňme na mladého jáhna Štěpána, který při svém kamenování volá: „Páne, nepřičítej jim tento hřích!“ – To nejsou neartikulované výkřiky strašné bolesti tělesného konce, to je plné vědomí toho, kdo se zcela odevzdává a vede dialog s Bohem do poslední chvíle. I když je kolem něho peklo

zloby, on vidí nebesa otevřená. Vzpomeňme i mladičku Johanku z Arku, která z plamenů hranice ještě volala: „Ježíši, děkuji!“

A my jsme hrdi, že právě zde v tomto městě se odehrálo jedno velké svědectví křesťanské mezní statečnosti, která nás oslovuje a zavazuje. Svatý kněz Jan Sarkander, náš diecezan, v nejhorší fázi mučení volal jen svatá jména, modlil se. Tak je to zaznamenáno očitým svědkem. Svatý Jan volal: „Ježíši! Maria! Anno!“ Opakovaně. Do poslední chvíle neztratil dialog s Bohem. Neztratil ho ani v měsíčním umírání v hrozných bolestech, kdy si jazykem obracel listy v breviáři.

Můžeme se ptát i my, jak vypadá náš dialog s Bohem. Dovedeme na něj myslet i tehdy, kdy jsme pod těžkým tlakem a nápor smutku, zklamání, jakékoli zkoušky? – Dovedeme ho vidět, dovedeme s ním být ve spojení? Nevzdáváme se ho příliš brzy a příliš snadno?

Žijeme v době, kdy je celé naše lidství ohroženo a také stav naší víry je vážně ohrožen. Vzpomínám, jak ještě v době totality jeden kněz, myslitel a dlouholetý vězeň, také mučený pro Krista, řekl prorocká slova: „Po diktatuře komunismu přijde ještě horší diktatura konzumismu.“ Žádné vnější násilí, spíš nepozorovatelný vliv, který vnutí člověku pohodlný styl života, růst zisku, majetku, peněz, postavení a člověk takto zplaněný, s oslabeným svědomím vlastně není ani schopen nějakého heroického postoje či oběti, při které jde doslova o život. – Stává se kompromisním, volí to, co je ještě únosné, kam až ještě lze zajít. I křesťan může být kompromisním křesťanem, který sice udržuje jakési dobré diplomatické styky s Nejvyšším, ale hlídá si i pohodlí a nenáročnost svého soukromí, a takový nikdy nikoho neobrátil a nikdy nezmění svět. (Jak to řekl velký básník Eliot: „Svět nikdy neobrátil víra, které dlužíme sami

sebe.“) Pokušení kompromisu: pokud možno bezbolestně žít a nekomplikovat si život obětmi či utrpením.

Úkolem Církve dnešní doby je uvědomit si, že pojem oběť je klíčovým pojmem k přežití národa, jednotlivce, rodiny a celého světa. Pokud Evropa toto neobjeví, jen iluzorně vidí svou vlastní budoucnost. Vrcholem života Církve je oběť, oběť mše svatě. Neboli kalvárská oběť Krista za nás, která zachraňuje a je jedinou nadějí všech.

A proto si osobně myslím, že i drastický Gibsonův film Umučení Krista je dobré vidět, je dobré projít šokem, být ořesen a uvědomit si, za jakou cenu zde existujeme, za jakou cenu jsme vykoupeni. Ježíš nevolil cestu kompromisu, ale naprotě a úplně sebedarování lásky. – A bychom se nemohli vymlouvat, že on byl Boží Syn a my jsme jen slabí lidé, od kterých se nic takového nemůže chtít, staví nám před oči tolik mučedníků, tolik úžasných svědků a živých důkazů, co všechno je možné tomu, kdo věří. Jedním z nich je i Jan Sarkander.

Jděme v jeho stopách. Nehledejme velké činy hrdinství, kterými bychom se proslavili. Budme věrni v maličkostech, v hrdinství všedních dnů a všedních věcí, a Pán sám povede naše kroky až k těm velkým věcem, které dnes obdivujeme a ctíme na svatém Janu Sarkandovi. Ve mši sv. se nám často objevují slova: Ať se i my stáváme obětí úplnou a ustavičnou. Zatím jsme jen obětí více méně částečnou a jen občasnou, ale už to je předpoklad, že něco může růst a dotvářet se. I v každém z nás. Svatý Jene, který jsi vítězně prošel touto úzkou cestou, buď s námi, oroduj za nás, ne jako ten, kdo nás vidí z nekonečné dálky nebes a od něhož nás dělí tolik staletí, ale jako jeden z nás, živý, současný a přítomný i zde, důvěrně, lidsky, bratrsky, neboť zde je v této chvíli Kristus a s ním celé ne- ▶

**POBYT PRO OSAMĚLÉ MATKY S DĚTMI
V HRANICÍCH NA MORAVĚ**

Charakteristika: Pobyt je určen pro všechny matky, které z různých důvodů (neprovdání se, rozvod, ovdovění apod.) vychovávají své děti samy.

Program: Setkání je rozděleno do dvou částí: naučné a rekreační. Dopollední část zahrnuje přednášky psychologa, dětského psychologa, psychiatra, kněze a předpokládá se na ní účast přihlášených maminek. V průběhu přednášek je zajištěna péče a program pro děti. Během dne je i možnost k osobním rozhovorům s přítomnými odborníky nebo knězem, který je přítomen po celou dobu setkání. Každý den je možnost zúčastnit se mše sv. a společných modliteb.

Rekreační část setkání je v odpoledních hodinách a lze ji trávit buď individuálně, nebo je možnost zapojit se do společně připravovaného programu pro celou rodinu. Součástí pobytu je i nabídka jednodenního výletu. Každá účastnice se během pobytu může účastnit kreativní dílny a vytvořit si něco pěkného pro radost.

Ceny: dospělá osoba a děti od 11 let – 1950 Kč (plná penze, ubytování, program přednášek, konzultací aj.) ● dítě 3–10 let 1650 Kč (plná penze, ubytování, program her aj.) **Termín:** 3.–10. 7. 2004.

Pokud máte o pobyt zájem, napište si o **blíže informace a přihlášku přímo na adresu:** Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel. 587 405 250-3, e-mail: reznickm@arcibol.cz.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou **Unie křesťanských pedagogů** Vás zve na přednášku Martina R. Čejky **JAK CÍRKEV ZKOUMÁ ZJEVENÍ?**, která se bude konat v **úterý 1. června 2004 v 18 hod.** v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Kláster servitů ve Vídni a Bratrstvo Panny Marie Bolestné s černým škapulířem při poutním kostele Panny Marie Bolestné ve Sloupě v Moravském krasu pořádají v rámci pokračování středoevropských katolických dnů letniční mariánskou pouť do Egeru (Maďarsko) ve dnech 29.–30. 5. 2004.

Odjezdy autobusu: 6.15 Moravské Budějovice (náměstí) ● 7.00 Znojmo – lázně ● 7.15 Znojmo – nádraží ● 7.25 Chvalovice ● 7.30 Dyjálkovičky ● 7.35 Vrbovec ● 7.40 Načeratice ● 7.45 Tasovice.

Program: SOBOTA – 11.00 hod. mše sv. v Modrance-Trnavě ● po mši sv. odjezd do Egeru, ubytování v kněžském semináři, večere, volný program (možnost prohlídky historického jádra města) ■ **NEDĚLE** – snídaně, v 8.00 hod. poutní mše sv. v servitském kostele P. M. Bolestné ● po mši sv. odjezd do Budapešti (okružní jízda městem) a návrat domů (okolo 22.00).

Náklady na cestu včetně ubytování, večere a snídaně činí 1490 Kč (100 HUF = asi 13 Kč, lze vyměnit ve směnnárně nebo na státní hranici za české koruny nebo jinou měnu.)

Přihlášky písemně nebo telefonicky na adrese: Ing. Eva Balíková, 675 41 Nové Syrovice 157, tel./fax: 568 453 015, mobil: 728 272 760.

Pozvánka na doškolovací seminář v poradně CENAP Brno **NOVINKY V ANTIKONCEPCI**. Přednášející **MUDr. Ludmila Lázníčková**. Termín: **25. 5. 2004**. Předběžně určená doba: 10–12.30 hod. Příspěvek na seminář: 100 Kč. Blíže informace na tel.: 543 254 891, 543 331 470-2; e-mail: cenap@volny.cz. Přihlášky písemně na adrese: CENAP, Hybešova 40, 602 00 Brno.

► **be, v jednotě jediného těla Církve, v němž jsme spojeni. Zde zaniká vzdálenost času i prostoru a je zde jedna jediná náruč, která nás objímá a ve které se i my všichni objímáme. Kež se tento zázrak naplno odehraje zde a nyní a v srdci každého z nás.**

Na závěr mše sv. udělil arcibiskup apoštolské požehnání s ostatky sv. Jana Sarkandra. Ještě před ním poděkoval asi stovce věřících z různých farností diecéze a dal jim medaili jako ocenění za nezištnou pomoc v různých oblastech života místní církve. Jako projev uznání a vděčnosti za aktivní a nezištnou práci pro Církev v oblasti vydavatelství křesťanské literatury udělil pan arcibiskup Graubner medaili arcibiskupa ThDr. Františka Vaňáka také Josefu Vlčkovi z Matice cyrilometodějské; je to ocenění i všech jeho spolupracovníků ve Světle a při vydávání matičních knih.

Liturgická čtení

Neděle 23. 5. – 7. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 7,55–60
Ž 97(96),1+2b.6+7c.9
Odp.: 1a+9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Zj 22,12–14.16–17.20
Ev.: Jan 17,20–26

Pondělí 24. 5. – ferie

1. čt.: Sk 19,1–8
Ž 68(67),2–3.4–5ac.6–7ab
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 16,29–33

Úterý 25. 5. – nez. pam. sv. Bedy Ctihodného nebo sv. Řehoře VII. nebo sv. M. Magdalény de'Pazzi

1. čt.: Sk 20,17–27
Ž 68(67),10–11.20–21
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 17,1–11a

Středa 26. 5. – památka sv. Filipa Neri

1. čt.: Sk 20,28–38
Ž 68(67),29–30.33–35a.35b–36c
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 17,11b–19

Čtvrtek 27. 5. – nez. pam. sv. Augustina z Canterbury

1. čt.: Sk 22,30; 23,6–11
Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11
Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 17,20–26

Pátek 28. 5. – ferie

1. čt.: Sk 25,13b–21
Ž 103(102),1–2.11–12.19–20ab
Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 21,15–19

Sobota 29. 5. – ferie

1. čt.: Sk 28,16–20.30–31
Ž 11(10),4.5+7
Odp.: srov. 7b (*Zbožní uzří tvou tvář, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 21,20–25

Večer: vigilie slavnosti Seslání Ducha Svatého

1. čt.: Gn 11,1–9 nebo Ex 19,3–8a.16–20b nebo Ez 37,1–14 nebo JI 3,1–5
Ž 104(103),1–2a.24+35c.27–28.29bc–30
Odp.: srv. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Řim 8,22–27
Ev.: Jan 7,37–39

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	23. 5.	24. 5.	25. 5.	26. 5.	27. 5.	28. 5.	29. 5.
Antifona	642	642	642	1722	642	642	642
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	642	642	642	1723	642	642	642
Antifony	654	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	654	658	661	1724	667	670	673
Antifona k Zach. kantiku	655	658	661	1724	667	670	674
Prosby	655	658	661	1724	667	671	674
Záv. modlitba	655	659	1373	1375	1375	671	674
Modlitba během dne:							
Hymnus	643	643	643	643	643	643	643
Antifony	643	643	643	643	643	643	643
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	655	659	662	665	668	671	674
Záv. modlitba	655	659	662	665	668	671	674
Nešpory:	SO						
Hymnus	641	641	641	1727	641	641	641
Antifony	652	656	1056	1072	1087	1102	676
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	676
Kr. čtení a zpěv	652	656	660	663	1730	669	678
Ant. ke kant. P. M.	653	657	660	663	1731	669	678
Prosby	653	657	660	663	1731	669	678
Záv. modlitba	655	655	659	1373	1375	1375	679
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

P. Karel Dachovský: ALEXIA

Mladá dívka Alexia se stala během své těžké nemoci středem pozornosti, a to hlavně trpělivým snášením bolesti na své křížové cestě. Na tento úděl však byla dobře připravena. Bůh jí dal rodinu, kde se žilo opravdové křesťanství: všichni žili duchem Opus Dei – posvěcováním všedního života a plněním běžných povinností, to vše v radostech i bolestech. Více z tajemství krátkého života Alexie se dočteme na stránkách knihy P. Dachovského.

Řád, brož., zúž. A5, 60 stran, 65 Kč

**Leonard von Matt – Hugo Rahner SJ:
IGNÁC Z LOYOLY**

Bratr známého teologa Karla Rahnera píše populárně čtivé meditace o životě zakladatele jezuitů, doprovázené četnými uměleckými fotografiemi Leonarda von Matta. Krásná kniha, vhodná jako dárek.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.,
váz., přebal, zúž. B5, 338 stran, 420 Kč*

Marco Bartoli: SVATÁ KLÁRA

Italský historik M. Bartoli vykresluje dramatický obraz života ženy, která se dokázala vzepřít společenským konvencím i tlaku vlastní rodiny a realizovala svůj ide-

ál následování Krista v naprosté chudobě. Životní příběh sv. Kláry můžeme sledovat na pozadí politických, sociálních i duchovních konfliktů 13. století. Kniha obsahuje také 8 stran barevných fotografií a jmenný rejstřík.

Vyšehrad, váz., přebal, zúž. A5, 172 stran, 198 Kč

**Jacques Le Goff:
SVATÝ FRANTIŠEK Z ASSISI**

Přední francouzský historik shromáždil ve své práci čtyři studie věnované sv. Františkovi z Assisi a františkánství jako duchovnímu, kulturnímu i sociálnímu proudu. Nejprve zasazuje Františkovu osobnost doprostřed dynamicky se proměňující společnosti středověku. Poté se zabývá otázkami vztahu mezi skutečným životem sv. Františka a obrazem, který vytvořili jeho životopisci, zejména sv. Bonaventura. Poslední dvě stati pak mapují postavení sv. Františka a františkánství v kontextu sociální a kulturní reality 13. století. Kniha obsahuje také 8 stran barevných fotografií a jmenný rejstřík.

Vyšehrad, váz., přebal, zúž. A5, 188 stran, 248 Kč

František z Assisi: ZNAMÍNKA VDĚČNOSTI

Krátké myšlenky sv. Františka z Assisi, které mohou být novým impulsem k duchovnímu růstu v našem každodenním životě. Barevné ilustrativní fotografie, vytištěno na křídovém papíře.

Vyšehrad, váz., 144x144 mm, 48 stran, 148 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1